

DE WILDENBORCHER

OKTOBER 2005

Van de redactie

Beste buurtgenoten,

Voor u ligt de derde (en laatste) uitgave van de Wildenborcher van dit jaar. Hij ziet er weer goed uit, u zult er weer veel leesplezier aan beleven. Hopen we, althans.

Toch zult u uw favoriete rubriek deze keer moeten missen: we hebben geen 'Greep uit het leven van een Wildenborcher'. In plaats daarvan kunt u een uitgebreid 'in memoriam' lezen over Damiaan Staring, in augustus overleden. Zijn dochter Jennine, die nu het kasteel De Wildenborch bewoont, vertelt het een en ander over het leven van haar vader en moeder. Verder natuurlijk een verslag en foto's van het Oranjefeest, een terugblik op de succesvolle Staring-avonden en wat er zoal meer is gebeurd in onze buurtschap, de afgelopen maanden. Jacobus Trijsburg verraste ons met een spontane bijdrage: hij is niet alleen een verdienstelijk dichter, maar verzint ook sprookjes die op de een of andere manier betrekking hebben op de Wildenborch. Hij was bereid een aantal daarvan in dit buurtblad te publiceren. We kunnen daarmee wel enkele uitgaven (jaren..) vooruit. In dit blad leest u de eerste, over de reuzen van de Lochemse Berg, en ze lenen zich niet alleen uitstekend om te lezen, maar ook om voor te lezen aan kind of kleinkind. Zijn zoon Aebele leverde ook een bijdrage: hij heeft voor zijn school een spreekbeurt gehouden over glimwormen en ons daarvoor de tekst geleverd, omdat de Wildenborch nog een van de weinige plaatsen in Nederland is waar deze kevertjes (!) voorkomen. Aebele zag ze thuis, op de oprit. Met zijn verhaal vullen we deze keer de jeugdrubriek.

Nieuw is dat we een aantal korte advertenties plaatsen. Iedereen heeft wel eens wat te koop - kijk maar naar het succes van websites als Marktplaats.nl -, en waarom zouden we niet eerst proberen onze spullen in de buurt kwijt te raken? Iedereen die wat te koop heeft kan daarvan in dit buurtblad melding maken. Plaatsing is - vooralsnog - gratis, voorwaarde is alleen dat er geen prijzen worden genoemd. Wie belangstelling heeft moet maar gaan kijken, dan komen de Wildenborchers ook nog eens bij elkaar over de vloer.

We wensen u veel leesplezier!

De redactie: Gea van Dommelen, tel. 0575 556880;

Gerrit Pardijs, tel. 0575 556255;

Jenny Polman, tel. 0575 556583.

Kopij voor het volgende nummer svp inleveren voor 1 januari bij een van de redactieleden of mailen naar: dewildenborcher@12move.nl.

In memoriam: Damiaan Maurits Winand Staring

Op donderdag 18 augustus werd de Wildenborch opgeschrikt door de onverwachte dood van Damiaan Maurits Winand Staring, de laatste bewoner van kasteel De Wildenborch die nog de achternaam droeg van zijn illustere voorouder, de dichter A.C.W. Staring. Damiaan Staring is 91 jaar oud geworden.

Op 1 maart 1914 werd hij geboren in Dordrecht, waar zijn vader, Winand Hugo Staring, dijkgraaf was. Zijn moeder heette Emelia van Bergen. Staring had twee zussen, Kate (van Catharina) en Cile (Cécile). Hij doorliep het gymnasium, om vervolgens werktuigbouwkunde te studeren aan de Universiteit van Delft. Op 25 maart 1941 trouwde hij met Elise Margaretha Valken (geboren op 29 september 1916). Hij was korte tijd in militaire dienst en werkte gedurende de oorlog als ingenieur bij het Werkspoor in Amsterdam. In Amsterdam werd zijn eerste dochter geboren, Anneke (1942). Ook de tweede dochter, Emelie, kwam daar ter wereld (1944). Zij overleed echter al op jeugdige leeftijd (driekwart jaar oud) aan (de gevolgen van) longontsteking. 'Mijn moeder is daar nooit overheen gekomen', zegt Jennine van de Plassche-Staring, die sinds maart van dit jaar met haar man Evert-Kees kasteel De Wildenborch bewoont.

Na de oorlog kwam Damiaan Staring terecht bij Shell en begon het reizen. Voor deze multinational werkte hij op Curaçao, Venezuela en Nieuw-Guinea, waar hij olieboringen begeleidde. In Venezuela werden twee kinderen geboren, zoon Winand (1948) en dochter Jennine (1950). 'Mijn ouders vonden het heerlijk om weg te zijn uit de spruitjeslucht van Nederland', zegt Jennine. 'Ze waren in die tijd ook echte pioniers, want ze behoorden tot de eerste generatie die uitzwierf over de wereld. Het verblijf in andere landen heeft hen ook heel ruimdenkend gemaakt.'

Terwijl het gezin Staring in verschillende landen woonde, verbleef het oudste kind, Anneke, bij familie in Nederland. Toen ook Winand en Jennine degelijk onderwijs nodig hadden, keerde het echtpaar Staring in 1957 definitief terug naar Nederland. 'Ik heb mijn vader elke dag op vaderdag bedankt voor het feit dat hij dat heeft gedaan', zegt Jennine. 'Hij zei dan: ach kind, dat was toch vanzelfsprekend.'

Staring kwam te werken op het hoofdkantoor van Shell in Den Haag, waar hij op de afdeling personeelszaken verantwoordelijk was voor wie namens Shell werd uitgezonden naar het buitenland. Na zijn pensionering, in 1971, kwamen Damiaan Staring en zijn vrouw Elise op De Wildenborch te wonen. Hun kinderen waren toen al 'de deur uit'.

'Mijn vader heeft altijd geweten dat hij hier zou komen te wonen', zegt Jennine. 'In één keer was het reizen ook over voor hem. Hij vond het heerlijk hier. Voor mijn moeder was het een stuk moeilijker, zij heeft hier erg moeten wennen. Zij was een zeer sociale vrouw en was in een keer haar hele sociale leven kwijt.'

Tot 1971 werd het kasteel bewoond door Damiaans oom en tante, 'oom Dolf en tante Jet'. Dolf Staring had De Wildenborch in 1931 teruggekocht, nadat het landgoed korte tijd 'uit de familie' was geweest. Het echtpaar had geen kinderen, maar liet De Wildenborch in z'n geheel na aan Damiaan, het enige mannelijke familielid. Haar oud-oom Dolf was van huis uit kunsthistoricus, vertelt Jennine. 'Hij liet het koetshuis restaureren en vormde de tuin om tot een Engelse landschapstuin. Van hem zijn ook de beelden die hier staan.'

Met Damiaan Staring kwam ook het familie-archief weer terug op de Wildenborch, evenals diverse familieportretten. In 1976 brachten de Starings het landgoed (huis en tuin) onder in een stichting. 'Oud-oom Dolf en mijn vader hebben dat heel goed gezien. Op deze manier kan het landgoed niet meer vererven en blijft het één geheel. Dat is ook altijd de doelstelling geweest van mijn oud-oom en mijn vader: huis en tuin in stand houden. Het ging hen nooit om het bezit als zodanig, maar om de verantwoordelijkheid.' Dat Jennine en haar man nu in het kasteel wonen, is een keuze waar de hele familie achter staat. 'Mijn broer en zus denken ook mee bij alles, zij voelen zich zeer met de Wildenborch verbonden.' Winand woont tegenwoordig in Barcelona, Anneke in Amstelveen.

Haar vader, zegt Jennine, was een echte buitenman. 'Het maakte hem niet uit wie hij voor zich had, hij ging net zo gemakkelijk om met de buurman of de tuinman als met de eigenaren van andere kastelen hier in de buurt.' Als er al afstand bestond tot de inwoners van de buurtschap, vindt ze, dan ging dat niet uit van haar vader.

Het belangrijkste doel dat haar vader zich met betrekking tot De Wildenborch stelde was het huis technisch in goede staat te brengen en te houden. 'Hij liet alle daken en goten vernieuwen en zorgde dat het nergens meer kierde. Hij kluste ook veel zelf, hij was ontzettend handig. Hij vond ook dat heerlijk. Hij was zich ook enorm bewust van de historische waarde van dit huis, dat hij zo goed mogelijk wilde doorgeven aan volgende generaties. Dat interesseerde hem meer dan de familiegeschiedenis. Dat was meer iets voor mijn oud-oom. Mijn vader zou nooit op het idee zijn gekomen zich in de familiegeschiedenis te verdiepen.'

Voor wat betreft de tuin zocht haar vader het vooral in het planten van bijzondere bomen. 'Mijn moeder moest hier heel erg haar eigen weg vinden. Zij was veel meer filosofisch ingesteld. Ze las en dacht veel, en zij onderhield de sociale contacten. Haar kleinkinderen kwamen hier heel veel over de vloer.'

Jennine kwam vaak in de weekeinden naar De Wildenborch. 'En met Kerstmis. Dat is altijd een enorme familiehapening geweest.' Een traditie die Jennine zeker in stand wil houden.

Haar moeder overleed op 22 december 2003. 'Zij was gewoon op. Ze heeft van iedereen afscheid genomen en vond het goed.' Haar vader is 'heel lief oud geworden. Absoluut niet knorrig, zoals je soms van andere mensen hoort. Hij was tevreden met alles.'

Wel werd haar vader steeds slechter ter been. 'Hij woonde de laatste tijd op de eerste verdieping en had daar helemaal zijn eigen bedoening. Wel hebben we voor hem nog een lift gebouwd. Ik ben heel blij dat tenminste een van mijn ouders hier nog was toen wij hier kwamen wonen. We hebben samen nog een heerlijk half jaar gehad.'

Damiaan Staring overleed aan de gevolgen van een slagaderlijke bloeding in de buikholte (aorta). Hij is 18 augustus overleden in het ziekenhuis van Deventer, maar is meteen door dochter en schoonzoon overgebracht naar De Wildenborch. Op 24 augustus is hij begraven in het familiegraf van de Starings en de Brandtsen op de algemene begraafplaats in Vorden.

Jenny Polman

=====

Met leedwezen hebben we afscheid moeten nemen van meneer Staring. Hij heeft veel voor de Wildenborch en vooral voor de Oranjevereniging betekend. We waren altijd welkom op het voorterrein van het kasteel om daar het Oranjefeest te houden; hij keek er zelfs ieder jaar naar uit. We wisten wat we aan elkaar hadden: het feest moest geen kermis worden, maar wel gezellig zijn. En het was altijd in orde.

We zijn blij dat met de nieuwe bewoners, Evert-Kees en Jennine, de traditie wordt voortgezet.

Namens de Oranjevereniging de Wildenborch, Reint Mennink.

ORANJEFEEST WILDENBORCH op 24 en 25 juni

24 en 25 juni was het weer zover. Twee dagen feest. De BBQ was wederom op de vrijdagavond gepland. En wat was er weer een grote opkomst! Ruim 100 mensen. Het was dan ook heerlijk weer. Een zwoele zomeravond volgde op een behoorlijk warme en benauwde dag. De oranje commissie had de stoelen en tafels buiten gezet. Op de tafels stonden weer de kleine bloemstukjes die Stien Brinkerhof had gemaakt. Voorzitter Reint Mennink heette iedereen welkom en daarna kon het feest beginnen.

Na de koffie kon iedereen zich tegoed doen aan diverse soorten vlees, salades, rauwkost, stokbrood en niet te vergeten de alcoholische versnaperingen.

Er kon weer gedart en gesjoeld worden. Vooral de strijd bij het sjoelen was deze avond hevig.

Bij het **darten** werd de uitslag: 1 Jan Langwerden, 2 Arnold Mennink en 3 Jurrie Klein Brinke

Bij de jeugd werd de uitslag: 1 Joyce Otten, op 2 Jelle Wezinkhof en 3 Jarno Otten

En bij het **Sjoelen** stond op: 1 Ingrid Beens, 2 Ben Godschalk, 3 Ap Klein Brinke

Bij de jeugd was de uitslag: 1 Daisy Wisman, 2 Bas van de Schoot en 3 Jarno Otten.

De avond bleef warm en gezellig en iedereen kon ruim voldoende zijn maag vullen, en de oranje commissie kan op een weer geslaagde BBQ terug kijken.

Zaterdag 25 juni

Wat een bijzondere dag!!!!!!!!!!!!

Ik geef aan dit verslag een beetje een persoonlijk tintje, want voor Erik en mij verliep deze zaterdag wel heel anders dan we gedacht hadden. Deze dag waren we 1 jaar getrouwd en omdat de schutterskoning van vorig jaar, Joop Groot Nulend wegens ziekte verhinderd was, werden wij door Marinus Kaemink met zijn paard en wagentje opgehaald en naar het Kasteel gebracht. Je zou bijna de neiging krijgen te gaan wuiven. Zo leuk is dat. Buurvrouw Gerda Bijenhof leek wel een

hoffotograaf en heeft ons veelvuldig op de foto gezet.

Daarna in optocht naar het kasteel met voorop de Muziekvereniging Concordia.

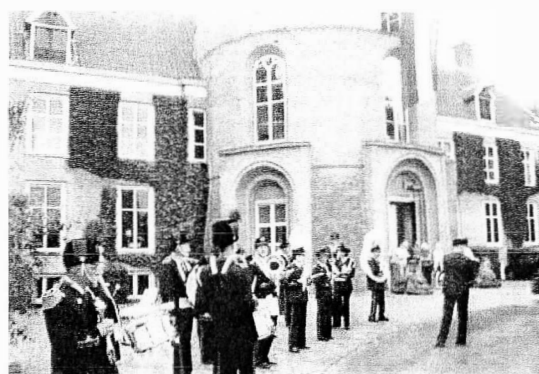
De familie Staring stond als ontvangstcomité op het bordes al klaar. Jennine Staring heette iedereen welkom.

Haar vader, Ir. D Staring liet zich nog heel even zien vanachter één van de ramen. Na het toch altijd weer en nog steeds aarzelend en schuchter gezongen Wilhelmus kon het feest beginnen en konden de kinderen de oranje ballonnen oplaten.

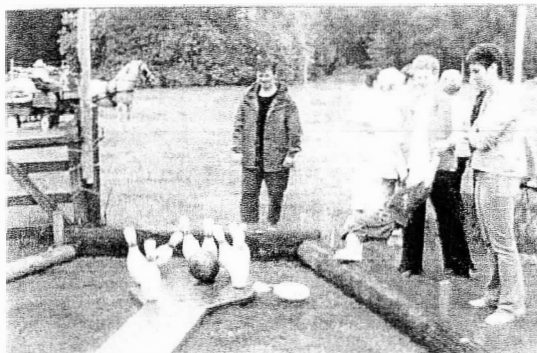
Daarna was er de stoelendans, muzikaal omlijst door Concordia. Weer later verspreidde iedereen zich over de feestweide en kon men meedoen met vogelschieten, dogcarrijden, kegelen, sjoelen, klepschieten, schijfschieten, en diverse kinderspelen. Nieuw dit jaar was het abseilen.

Dit jaar was de tent aan alle kanten open en kon je, als je daar een drankje nuttigde, alles goed zien of in de gaten houden. Ook de frietkraam was aanwezig met allerlei snacks. Het weer was redelijk goed. Gelukkig geen regen, maar de temperatuur had wat hoger mogen zijn.

De stemming zat er goed in en iedereen kon tussen de spelen door weer met elkaar bijpraten als dat de avond ervoor al niet was gebeurd.

En dan nu even over het vogelschieten. Een paar jaar geleden had ik nog nooit van vogelschieten gehoord! En dan nu schutterskoningin. Maar dank zij goede aanwijzingen van Ria Grubben en Bert Langwerden is het gelukt om hem er af te schieten. En ik kan u vertellen dat zoiets enorm

schrikken is. Want zoiets verwacht je toch niet en is wat mij betreft dus puur geluk hebben. Ik was de vorige keer al lang blij dat ik iets meer dan de lucht had geraakt. En dan nu dit.....Maar het is wel heel bijzonder om zoiets mee te maken. Iedereen is denk ik even verbaasd dat de romp er af is en daarna word je gefeliciteerd alsof je de grootste prestatie geleverd hebt. Bij de prijsuitreiking krijg je een kroontje en beker en beeldje overhandigd. Op de beker staat schutters*koning* en als ik de krant moet

geloven, wordt het misschien tijd voor de Oranjevereniging om een beker te laten maken waarop *koningin* staat! Want zoals de Stentor schreef: het vrouwvolk heeft het stoere mannelijk schuttersvolk afgetroefd!!!

En toen de prijzen aan iedereen waren uitgereikt, gingen Erik en ik lopende (Marinus Kaemink was al weer weg) naar huis. Kroon op 't hoofd, bloemen en beker in de hand, Erik de oranje sjerp om, glaasje op....

En omdat het bijna zeven uur was, gingen de koning en koningin weer gewoon aan het voeren en melken.....

Uitslagen van de Oranjespelen:

Stoelendans: 1^e prijs Joyce Otten,
2 Jarno Otten,
3 Anna Otten,
4 Ronald van Ark

Vogelschieten: 1^e prijs en schutterskoningin
Gea van Dommelen

2 Ria Grubben,
3 Ben Klein Breteler,
4 Frieda te Lindert,
5 Erik Ebbink.

Dogcarrijden: 1^e prijs Anita Lindenschot,
2 Jordy Houwen,
3 Brenda Zeevalkink,
4 Karin Tiemessen

Kegelen: 1^e prijs Joop Reintjes
2 Sandra Klein Haneveld
3 Arnold Winkels
4 Hennie Zweverink

Sjoelen: 1^e prijs Jan Lindenschot,
2 Sandra Klein Haneveld,
3 Jurrie Klein Brinke,
4 Bennie Wentink.

Klepschieten: 1^e prijs Harrie Dinkelman
2 Ben Wisman
3 Dick Lindenschot
4 Rob Holsbeke

Schijfschieten: 1^e prijs Harrie Dinkelman,
2 Wim Vreeman,
3 Evert Otten,
4 Ria Grubben.

In de sprookjeshut...

Toen wij in 1990 op 't Holtslag kwamen wonen, stond aan de oprit een knotwilg die eruit zag of hij elk moment kon omvallen. Hanna Bolt, die de boerderij aan ons verkocht, zei dat die knotwilg er nooit anders had uitgezien. Wij bedachten dat het leuk zou zijn als de boom voor nageslacht zou zorgen. Wij haalden er de wilgentenen vanaf en stekten deze langs de afvoersloot. Na een paar jaar waren die stekken ook in knotwilgen veranderd en de oude knotwilg zag er nog steeds uit of hij elk moment kon omvallen.

Aan de andere kant van de oprit was nog ruimte. Daar hebben wij toen nieuwe stekken in een ruime cirkel geplant met het idee er een hut van te maken. Ook deze wilgen werden sindsdien een paar keer geknot. Om de hut af te maken hebben wij deze winter van wilgentenen een rondlopende wand gevlochten met op één plaats een opening. Boven op de knotten lieten we een paar lange tenen staan die we naar elkaar hebben toegebogen en in elkaar gevlochten. Dat geheel is nu onze loofhut, met het speciale doel om elkaar daar sprookjes te vertellen. De loofhut is onze sprookjes- en verhalenhut geworden.

In die hut staat een rondlopende vaste bank, waarop zeker vijftien kinderen kunnen zitten. Op de zesde verjaardag van onze dochter Roseanne, 24 april 2005, is de sprookjeshut in gebruik genomen. Inmiddels zijn bijna alle sprookjes die in de afgelopen vijftien jaren op 't Holtslag zijn ontstaan in de sprookjeshut naverteld.

Aan de overkant van de oprit staat nog steeds diezelfde oude knotwilg, die eruit ziet of hij elk moment kan omvallen. Maar ik heb zo'n idee dat als hij om de zoveel jaar wordt geknot, hij ons allemaal overleeft. Ik hoop datzelfde voor de sprookjes die in onze hut worden verteld en die ik nu heb opgeschreven.

Jacobus Trijsburg,
Barchem, 21 juni 2005

=====

De reuzen van de Lochemse Berg

Lang, lang geleden, toen je opa en oma nog niet eens geboren waren, woonden hier niet ver van de Wildenborch reuzen. Dat heb ik gehoord van onze buurman die al bijna honderd jaar oud is. En hij heeft dat weer gehoord van zijn grootmoeder.

Die reuzen woonden ginds, één op de Lochemse Berg en één op de Kalenberg. Zijn grootmoeder, die van mijn buurman dus, vertelde dat die reuzen groter waren dan de hoogste bomen. Ze konden dus over de bomen heen kijken, zo groot waren ze. Dat was wel handig, want dan konden ze naar elkaar zwaaien. En als ze dat deden, dan kwamen die reuzen gezellig bij elkaar op visite, reuze-gezellig was dat. En als dat gebeurde, gaf dat een hoop kabaal.

Om te beginnen kwam zo'n reus niet zachtjes aangetrippeld, oh nee. Elke stap die hij zette, gaf een reuze boink. Je snapt wel, dat ging echt van BOINK - BOINK - BOINK. De mensen hier bij de Wildenborch zeiden dan ook tegen elkaar: "Hoor die reuzen weer eens tekeer gaan, daar op die berg".

Meestal gingen ze op woensdagavond bij elkaar op visite, de ene keer op de Lochemse Berg en de andere keer op de Kalenberg. Dat was om de week te breken. Ze dronken geen koffie of thee, want zo lang geleden is dat, dat ze die toen gewoon nog niet kenden. Meestal dronken ze bier, tonnen tegelijk, en ze aten bierworst, zo dik als mijn arm. En als ze uitgedronken en uitgegeten waren, gingen ze zitten boeren. Het leek wel of er een of ander monster tekeer ging.

En als je het niet gelooft, dat van die reuzen, dan moet je maar eens met je vader en moeder naar de Lochemse Berg of de Kalenberg toe gaan. Daar vind je van die grote gaten. Op de rand

van die zandkuilen zaten vroeger de reuzen rond een groot vuur in het donker zich te warmen en elkaar sterke verhalen te vertellen, kort en bondig, want ze hadden aan een half woord genoeg. Als de klok van de Wildenborch twaalf uur had geslagen, was de visite voorbij en gingen ze uit elkaar. "Welterusten", riepen ze dan en dan klosten ze op van die grote klompen op huis aan. En omdat ze tenminste een tonnetje bier teveel op hadden, leek het of het onweerde en donderde. Je snapt wel dat het dan eigenlijk de volgende dag was. Vandaar dat de dag na woensdag nog altijd DONDERDAG heet.

De ene reus heette Barthold en de andere reus Lodewijk. Twee reuzen waarvan de ene op de Lochemse Berg woonde en de ander op de Kalenberg en die het reuze-goed met elkaar konden vinden. Hun grootste plezier was spelen met water en zand. Ze bouwden van zand een groot fort voor Barthold en nog een tweede voor Lodewijk. Ze deden voor de grap alsof ze geen vrienden waren en gingen elkaar bekogelen met boomstammen. Ze stampten de muren en grachten van de beide forten in elkaar en bouwden naderhand samen de boel weer op.

Wanneer ze moe waren, gingen ze slapen, ieder in zijn eigen fort. Zo vlogen de dagen voorbij, tot het herfst werd en de regens hun zandkastelen wegspoelden. Hun grachten veranderden in greppels, hun muren in wallen en hun torens in heuveltoppen.

Het werd kouder, een gure noordenwind blies het zand alle kanten op. De winter kwam eraan en nam de reuzen in zijn ijzige greep. Barthold werd verkouden en Lodewijk begon te hoesten. Het was misschien een beetje laat, maar ze bedachten dat het toch beter zou zijn om een hut te bouwen, wind- en waterdicht in de luwte van de heuvels. De eerste hut was voor Barthold en de tweede voor Lodewijk. Het is gruwelijk lang geleden dat dit gebeurde, nog in de tijd dat een plek om te wonen een "heim" of een "hem" werd genoemd. Reuzen zijn mannen van weinig woorden. Daar staan ze echt om bekend. Barthold noemde Lodewijk kortweg Loo en Lodewijk noemde Barthold gewoon Bar. Je had het misschien al bedacht, maar de plaatsnamen Barchem en Lochem danken aan deze twee reuzen hun oorsprong.

Op een keer, het was in het voorjaar, bedachten die reuzen om samen een hardloopwedstrijd te houden. Ze besloten om te starten aan de Berkel, het riviertje dat aan de noordkant van de Lochemse Berg naar het westen stroomt. Dat vonden ze een mooie startstreep, want dat riviertje was voor hen net zoveel als voor ons een greppel. Ze zouden niet verder door hollen dan tot de Oude IJssel, daar omkeren en terugrennen naar de Berkel. Wie het eerste terug was, had gewonnen.

Als startschot namen ze het gekraai van de haan van de Heest, het kasteeltje aan de Berkel. Maar dat was niet zo handig, want die haan begon 's nachts om vier uur al te kraaien. Barthold werd als eerste wakker, sprong van zijn strozak als door een rat gebeten, schoot zijn klompen aan en rende in zijn nachthemd richting de Heest, waar hij Lodewijk verwachtte. Maar die was dwars door het hanengekraai heen geslapen en sliep nog als een os.

Barthold maakte Lodewijk wakker en ze spraken af te wachten op het getoeter van de herdershoorn, een prachtige donkere ossenhoorn die klonk als een tochtige koe. Om een uur of zes kwam de scheper met zijn schapen aangewandeld, van erf naar erf, en de boeren zetten hun staldeur open zodra ze hem hoorden aankomen. Daar zorgde die blatende schaapskudde wel voor. De scheper verdween langs de schaapsdrijf de Lochemse Berg over, richting Grote Veld, zonder zijn herdershoorn zelfs maar aangeraakt te hebben.

Toen besloten ze te wachten op de bakkershoorn van bakker Postel uit Zwiep, een geweldige hoorn van een Schotse Hooglander. Henk-Jan Berendsen had hem gemaakt en toen iemand hem vroeg of dat moeilijk was had hij gezegd: "Och, dat valt wel mee. Toen de koe d'r eenmaal af was, was het verder een fluitje van een cent". Bakker Gait Postel blies die morgen rond acht uur niet op zijn bakkershoorn, omdat er al genoeg volk in de winkel was om brood te kopen toen dat vers gebakken uit de oven kwam.

Moe van al dat wachten sjokten de reuzen Bar en Loo naar huis om de gemiste slaap in te halen en ze snurkten zo luid dat de mensen in de buurt meenden dat er in het bos houthakkers bezig waren om bomen door te zagen.

De volgende morgen probeerden ze het opnieuw. Als startschot namen ze nu het luiden van de klok van het kasteel Nettelhorst aan de overkant van de Berkel. Dat ze daar niet eerder op gekomen waren. Van dat kasteel is nu enkel een ruïne over. Toen de klok negen maal had geslagen, begonnen de reuzen aan hun wedloop. Bar had kortere benen maar was toch als eerste bij de Baakse Beek. Hij stapte er moeiteloos overheen. Daarom heet het daar nu nog steeds Berenpas. Hij snapte niet waar Lodewijk bleef die toch langere benen had. Maar die had een steentje in zijn klomp gekregen en kwam zo minder snel vooruit. Hij stopte ergens onderweg en smeedt daar dat steentje, wat voor ons een hele kei is, neer. Op die plaats ligt nu Keijenborg en die kei ligt pal voor de kerk. Je snapt dat ze even later elkaar toch nog op de hielen zaten. Maar het geluk kwam Bar weer te hulp vlak voor de Oude IJssel, waar Loo het zand uit zijn klompen moest schudden. Daar ligt nu de Kruisberg.

Ze waren gelijktijdig bij het keerpunt aan de Oude IJssel. Nu zou Loo het moeten kunnen winnen met zijn langere benen. Maar nee, op de terugweg kreeg hij weer zand in zijn klompen, stopte en maakte ze leeg op de plek die wij nu nog kennen als Het Zand. Bar rende ondertussen vlot door en kwam als eerste aan in Zwiëp. Het was voor Loo een grote tegenvaller, dat hij als langste van de twee het tegen zijn vriend Bar had moeten afleggen. Een steentje en wat zand hadden hem gekuld. Hij ging zitten kniezen aan de overkant van de Berkel, op een plek die we nu nog kennen als Kulsdom.

=====

Staringavonden goed bezocht!

De extra publiciteit over het wel en wee van dichter Staring heeft vast bijgedragen aan de goede opkomst tijdens de door de kapelcommissie georganiseerde Staringavonden, twee maal uitverkocht, dat zijn 260 bezoekers.

Ook zal de nieuwsgierigheid naar de manier van tuinonderhoud en -ontwikkeling van Bart en Alma mensen trekken.

Ook gaat de mare over het fantastische spel van Hendrik en Marian als een lopend vuur door de regio, het verhaal van de zuurkool wordt ieder jaar smakelijker. Als nu uw nieuwsgierigheid niet is gewekt?

Johan Pardijs vertelt aan de hand van dia's smeugig over de prachtigste plekjes van Vorden.

Schrijf nu alvast in uw agenda: de laatste donderdag van juli en de eerste van augustus Staringavonden, aanvang 19.30 uur.

De Kapelcommissie

Waarom ons huis Tromphof heet

Eric en ik wonen al weer bijna dertien jaar in de Wildenborch. Inmiddels is me duidelijk geworden dat er niet zo heel veel mensen zijn die weten dat ons huis Tromphof heet. Terwijl die naam wel voorkomt in de topografische Grote Provincie Atlas Gelderland/Achterhoek van Wolters-Noordhoff uit 1991. (Een vermelding waar we best trots op zijn, maar dit even terzijde...)

Als iemand uit onze buurtschap me vraagt waar ik nou eigenlijk woon, en ik zeg 'Op de Tromphof', dan is er sprake van weinig begrip. Zeg ik 'Op Vreeman', dan weet iedereen precies wat ik bedoel. Toch noem ik altijd eerst de Tromphof, omdat dat de naam van ons huis is. En daar zit een leuk verhaal achter. Dat verhaal wil ik u niet onthouden.

Toen Eric en ik in 1991 en 1992 op zoek waren naar 'een huisje in het buitengebied' en we op het spoor kwamen van ons huidige onderkomen, bevond zich bij de informatie van de verkopend makelaar ook een kopie van een krantenknipsel uit 1939. Kennelijk was dit artikel al die jaren zorgvuldig bewaard door Ab en Sientje Vreeman. In dit artikel, gepubliceerd in maart 1939, maakt de toenmalige eigenaar van landgoed De Belten, dr. L.M. Metz, melding van de vondst van een oude, gegoten haardplaat. Die plaat kwam tevoorschijn bij de afbraak van een 'oude boerderij in het Galgengoor, gelegen aan den zandweg Vorden-Lochem, op de grens dezer gemeente'. (Dit boerderijtje, zo is me later verteld, moet hebben gestaan in de buurt van wat nu de Vennemansweg 2 is, vlakbij ons huidige huis, dus).

Een dergelijke haardplaat was op zich niet zo bijzonder, aldus Metz. 'Ze zijn in Gelderland niet zeldzaam. Gewoonlijk zijn zij onversierd of dragen zij een voorstelling uit den bijbel of van een familiewapen'.

De plaat vertoont 'onzen zeeheld Tromp, gezeten op een groote zeeschelp, bespannen met twee zeepaarden. In den rechterhand houdt hij den drietand, het waardigheidsteeken van den beheerscher der zeeën. Onder den linkerarm draagt hij een scheepsroer. Zoo vaart Tromp met zijn tweespan over de golven der oceaan, voorafgegaan door een bazuinengel met een vaandel, waarop staat 'Eer en Lof zij Tromp!' Twee engelen houden een kroon boven zijn hoofd en terzijde van de paarden vergezellen hem engeltjes met klaroenen en een dolfijn'.

Volgens Metz zou men een dergelijke hulde aan de zeeheld niet in het Galgengoor hebben gezocht, maar toch was de vondst wel verklaarbaar, schreef hij. 'Geen van onze admirala's uit de Gouden Eeuw onzer geschiedenis was zoo gevierd als (Maarten Harpertsz.) Tromp. Briellenaar van geboorte, verhuisde hij als kind reeds naar Rotterdam, dat zijn woonplaats gebleven is. Daar werd ook zijn zoon Cornelis geboren. Daar en overal in den lande, vooral in Holland, zag men Tromp's portret op gevelsteen en op uithangborden. Te Amsterdam zijn

thans nog verscheidene gevels met zijn beeltenis versierd. Zijn overwinning bij Duins in 1639 verwekte groote geestdrift en toen hij op 10 Augustus 1653 bij Ter Heijde tegen de Engelschen vechtende, gesneuveld was, rouwde het gansche land.'

Over de 'verering' van Tromp maakte Holsteyn een tekening, waarvan C. van Dalen een kopergravure maakte. H.F. Waterloo voorzag deze van een gedicht: 'Zoo klimt de groote Tromp op Hollands zegewagen; En voert den gaffel als Neptunus in de vuist; Omdat hij 't heilloos volk (met 's koning bloet begruist*); Zo voor als na zijn doot hefft uijt de zee geslaegen'. (*Bgruist betekent 'bezoedeld', Koning Karel I van Engeland werd in 1649 onthoofd).

De voorstelling op de haardplaat is ontleend aan Van Dalens kopergravure, waarvan er - in 1939 althans - een was te zien in het Rijksmuseum in Amsterdam. Metz hierover: 'Dergelijke gegoten platen worden eerst in hout gesneden en dan wordt er een gietvorm van gedrukt. Deze bewerking is uiteraard moeilijker dan die van een kopergravure. Toch overtreft de teekening op de gegoten ijzeren haardplaat die van de kopergravure in levendigheid'.

Tenslotte meldt Metz dat de plaat ter plaatse in een muur is gemetseld en dat het nieuwe huis 'Tromphof' zal heten.

Tot zover het krantenbericht uit 1939. Wat ik verder meld is met verteld door wijlen het echtpaar Leunk van Nijkamp. (Mevrouw Leunk was een zuster van Sientje Vreeman-Zweverink, maar dat weet u natuurlijk allemaal wel).

Sientje Zweverink werkte in 1939 als dienstster bij Metz. Kennelijk was Metz nogal met haar ingenomen, want toen Sientje in 1939 te kennen gaf te willen trouwen met Ab Vreeman, bood Metz haar een van zijn boerderijtjes aan. Het zou gaan om een boerderijtje aan wat nu de Vennemansweg heet. Sientje voelde daar echter niet zo veel voor: dat boerderijtje was haar te oud, te oncomfortabel. Vervolgens liet Metz het boerderijtje slopen - en bij die sloop kwam genoemde haardplaat tevoorschijn -, om voor Sientje en Ab een eindje verderop een nieuw huisje te bouwen. Dat is het huisje waar wij nu wonen. Van het hout dat bij die sloop vrijkwam, werd een schuur gebouwd, en de haardplaat werd in de muur van die schuur ingemetseld.

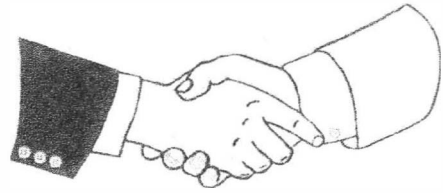
Naar verluidt kwam Metz geregeld een kijkje nemen op de bouw, en tijdens een van die bezoeken hoorde hij een wielewaal zingen. Was die haardplaat niet gevonden, dan zou ons huis De Wielewaal hebben geheten. Maar dankzij die haardplaat werd het dus 'Tromphof'.

Natuurlijk hebben we de haardplaat bewaard, toen de schuur in 1998 werd afgebroken. Hij ligt nu nog steeds in onze nieuwe schuur. We willen 'm altijd nog een keer laten herstellen, want de plaat is gebroken. (Dat was hij trouwens al toen hij in 1939 werd gevonden). Maar zoals het zo vaak gaat met die dingen: daar is het tot nu toe nog niet van gekomen. Toch maar eens snel doen, want het is en blijft een bijzonder verhaal. Vind ik, tenminste. En ik hoop natuurlijk dat u dat, als Wildenborcher, ook vindt....

Jenny Polman,
Tromphof (Grensweg 1)

(Misschien brengt het lezen van dit verhaal andere buurtbewoners zo ver zelf eens een artikel voor dit buurtblad te schrijven over waarom hún boerderij of huis heet zoals het heet. Dit verhaal is dus vooral bedoeld als een voorzet. Ik daag u uit, beste buurtgenoten, zelf ook met zo'n verhaal te komen. Dan kan ons blad nog leuker worden.)

Even voorstellen...

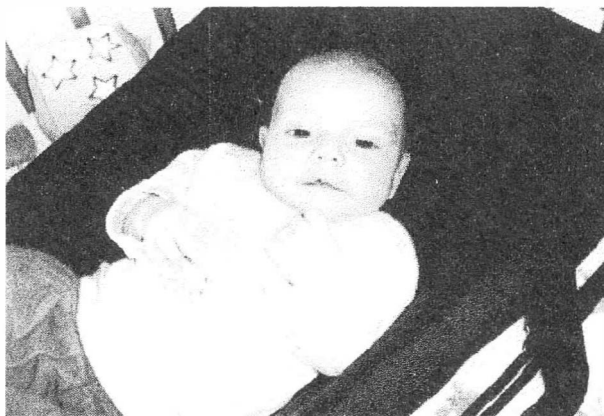
Mijn naam is Julia van Ditshuizen-Hamers. Ik ben 28 jaar en woon samen met Hugo van Ditshuizen en onze zoon Gijs op Stuwdijk 1. Ik ben geboren in het Brabantse land, in Eindhoven, maar mijn ouders zijn toen ik vier jaar oud was verhuisd naar Overijssel waar ik ben opgegroeid in verschillende dorpen. Ik heb één jongere broer, Theo.

In augustus 1996, toen was ik negentien jaar, ging ik met vriendinnen op vakantie naar Texel. Daar leerde ik een groep vrienden uit Vorden kennen, onder wie Hugo. Het was liefde op het eerste gezicht en het weekend na die vakantie stapte ik al op de trein naar Vorden. Dit bleef ik elk weekend doen, totdat ik klaar was met school. We hadden nog niet de mogelijkheid om te gaan samenwonen, dus heb ik woonruimte gezocht in Zutphen. Hier heb ik anderhalf jaar gewoond en ben ook in Zutphen gaan werken. Op dit moment werk ik bij de Rabobank. De eerste jaren als medewerkster Cliëntenservice in de bankhal, maar inmiddels alweer twee jaar op het Callcenter.

In 1999 kwam de oude boerderij (Stuwdijk 2) van de ouders van Hugo, Herman en Riet, vrij en we zijn daar toen ingetrokken. In 2000 besloten Herman en Riet een nieuw huis bij de boerderij te gaan bouwen. Wij kregen toen de mogelijkheid om hun huis op Stuwdijk 1 te kopen en die kans hebben we natuurlijk niet voorbij laten gaan! In 2001 was het zover en na een verbouwing zijn we naar de overkant verhuisd. Nu zijn we echter nog steeds bezig met verbeteringen aan de woning en de tuin en we hebben nog meer plannen, dus voorlopig is het nog niet "af"! Op 6 juni 2003 zijn we getrouwd. Dit was een prachtige dag met schitterend weer en een geweldig feest! In het kader van "huisje, boompje, beestje" moesten er natuurlijk ook een paar dieren komen. Hugo wilde kippen, ik liever geitjes. Zoals in een goed huwelijk werd er een compromis gesloten en werd ons "gezin" uitgebreid met vier kippen, één haan en twee geiten. Maar alleen een paar dieren maakt ons gezin niet compleet... op 30 april van dit jaar zijn we dan ook de trotse ouders geworden van Gijs! Het is een heel mooi en lief ventje en we zijn erg blij met hem!

We wonen nu dus vier jaar met veel plezier in de Wildenborch en we hopen hier samen heel oud te worden!

Gijs van Ditshuizen

Op zaterdag 30 april 2005, 's ochtends om half vijf, ben ik geboren op Stuwdijk 1. Hugo en Julia, mijn papa en mama, zijn ontzettend blij met mij. Hoe kan het ook anders, ik ben een erg lief ventje. Ik huil alleen wanneer ik honger of een vieze luier heb. Verder ben ik dol op gezelligheid, want dan wil ik niet in bed slapen, maar liever in de box. Gelukkig mag dat ook af en toe. Ik hoop heel groot te worden in de Wildenborch. Er is in ieder geval veel ruimte om te spelen en ook aan

speelkameraadjes zal ik geen gebrek hebben. Er komen steeds meer jonge kinderen in de Wildenborch en dat vind ik erg leuk!

Buurtfeest "Stuwdijk en omstreken"

Op zaterdag 20 augustus jl. werd er een buurtfeest gehouden aan de Stuwdijk 1, bij Hugo en Julia van Ditshuizen.

Bij een buurtfeest moet je altijd bedenken: "waar loopt de grens?" De grens die wij hadden gesteld was de Stuwdijk, de Vordense kant van de Nijlandweg en de "feestgangers" Erik Ebbink en Gea van Dommelen. Van de Stuwdijk waren aanwezig: familie Sligman, familie Van Arragon, Bennie Wentink en zijn neefje Rik, Han en Ria Klein Ikkink en de families Van Ditshuizen. Van de Nijlandweg waren aanwezig de families Langwerden en Lindenschot. Omdat grootgrondbezitter Erik Ebbink en Gea bijna met de grond aan de Stuwdijk grenzen, werden zij ook uitgenodigd.

Om 19.00 uur werd er verzameld bij Hugo en Julia. Onder het genot van een heerlijk bakje koffie met cake werd iedereen in groepen verdeeld. Hierna gingen we van start met het spelletje boerengolf. Han Klein Ikkink en Bert Langwerden hadden 's middags het parcours uitgezet in de wei van Herman van Ditshuizen.

Er waren acht holes (acht emmers in de grond gegraven). Het boerengolf gaat als volgt; je begint bij het startpunt om naar hole 1 te slaan. Dit moet je in minder slagen doen dan de groep waartegen je speelt. Zo speel je door totdat je bij hole 8 bent. Dit doe je met een stok waar een houten klomp aan zit. De bal is een klein voetballetje. De natuurtalenten in de buurt zijn toch wel Gerben Sligman en Bennie Wentink gebleken. Bennie sloeg bijna een hole in one (met een moeilijke hindernis, nl. het houthok van Hugo) en Gerben was de "man van de lange afstanden". Erik Ebbink moest nog een keer wegduiken om de bal te ontwijken! Hij vertelde later aan Herman dat het gras nog geen "kontje hoog" stond en dat hij nog niet hoefde te maaien.

Toen iedereen uitgegolfd was konden we beginnen aan een overheerlijke barbecue. Dit had Ria geregeld bij Het Voske in Lochem. Ook niet onbelangrijk was de tap die ze geregeld had, zodat er menig vaatje leeggedronken kon worden.

Al met al was het een geslaagd buurtfeest, zeker voor herhaling vatbaar!
Via deze weg wil ik Ria en Han Klein Ikkink hartelijk bedanken voor de (mede)organisatie!
Het volgende buurtfeest zal volgend jaar georganiseerd worden door de burens Langwerden en/of Lindenschot van de Nijlandweg (bij deze vastgelegd!).

Met vriendelijke groeten
Hugo van Ditshuizen

Voor de jeugd van de Wildenborch

(en iedereen die zich jong voelt)

Ik zou graag iets willen vertellen over glimwormen. Ik heb dit onderwerp gekozen omdat ik het erg interessant vind. Een reden is ook dat ik ze zelf gezien heb. Ik heb ze zelfs twee keer gezien. Eén keer in Frankrijk en één keer in Nederland. Het is niet noemenswaardig dat ik ze in Frankrijk heb gezien, het is echter een wonder dat ik ze in Nederland gezien heb, en nog wel bij ons thuis, aan de Polsteeg. Als je wilt weten waarom, lees dan lekker verder. Maar voordat je dat doet, wou ik nog iets kwijt: glimwormen zijn erg fascinerende en bijzondere dieren, al zijn ze dan (maar) 14 millimeter groot.

De glimworm heeft geen bladgroenkorrels en ook geen celwanden, het is namelijk geen plant maar een dier. Al heten glimwormen glimwormen, het zijn geen wormen maar kevers. Glimwormen hebben een uitwendig skelet of pantser en horen daarom bij de geleedpotigen. Het zijn insecten, want ze hebben zes poten. Glimwormen behoren tot de familie van de Glimwormen. De Latijnse naam is *Lampyris noctiluca*, wat 'lampdragend nachtlucht' betekent. Glimwormen zijn de larven van vuurvliegjes.

Kenmerken

Het vrouwtje is 10 tot 18 mm. lang. Opmerkelijk is dat het mannetje maar 10 tot 13 mm is. Als je een glimworm zoekt, moet je niet naar wormen op zoek gaan, maar naar keverachtigen. Het volwassen vrouwtje en de larven zijn lang en geleed. Alleen het volwassen mannetje kan vliegen, vrouwtjes zijn dekschild- en vleugelloos.

Bij de kleinste soort kan het mannetje ook licht geven, net als het vrouwtje. In de middeleeuwen zagen de mensen deze vuurvliegjes voor 'dwaallichtjes' aan en waren er doodsbang voor. Dat licht is een bijzonder kenmerk. Het is een zeer spaarzaam lampje. Een gloeilamp zet namelijk 3% van de energie om in licht en de rest wordt omgezet in warmte. Bij de glimworm hebben ze het een stuk handiger aangepakt, die zet namelijk wel 98% van de energie om in licht, waarbij bijna geen warmte wordt geproduceerd. Voor het vermogen om licht te produceren (bioluminescentie, heet dat) is het pigment Luciferine nodig. Het licht wordt 'gemaakt' in aparte organen aan het achterlijf en is meestal groen van kleur. Het licht wordt geproduceerd door stoffen om te zetten in weer andere stoffen, een chemische reactie waarbij licht ontstaat. De werking van dit lichtstelsel wordt ook nog eens versterkt door een spiegel van kristallen. Toch moet het lichtje af en toe uit om energie te besparen. Het lichtcomplex zit achter aan het lijf van de glimworm. Als je wilt weten waarvoor dit lichtje dient, lees dan verder bij het kopje 'voortplanting'.

Soorten

In midden-Europa leven de grote-, de middelste-, en de kleine glimworm. In de tropen leven maar liefst 2.000 soorten en er wordt er nog regelmatig een bij-ontdekt! Het natuurlijke leefgebied van de glimwormen in Europa bestaat onder andere uit ongestoorde weide- en bosgebieden met kalkhoudende bodems, hoewel die in aantal en oppervlakte steeds verder achteruitgaan. Ook van belang is dat er geen kunstlicht in de buurt is.

Voedsel

Als je het over voedsel hebt, moet je onderscheid maken tussen de eieren, larven en imago's. Zolang ze nog in hun ei zitten, peuzelen ze de inhoud van het ei op. Zodra ze dat op hebben, komen de larven uit het ei gekropen. Nu zijn we bij het tweede stadium gekomen, dat van de larven. Dat zijn vraatzuchtige beesten. Hun voedsel bestaat voornamelijk uit allerlei soorten slakken. Om de slak te grazen te nemen, volgen de glimwormlarven het slijmspoor. Eenmaal bij de slak aangekomen, heeft de slak geen kans meer om te overleven. De glimwormlarve is gewapend met een stel gebogen kaken, waarmee hij sterke spijsverteringsenzymen in de prooi spuit. Deze enzymen lossen de lichaamsinhoud van de slak op tot een brijachtige massa, die de larve van de glimworm opzuigt via speciale kaakkanaaltjes.

Vaak jagen ze in groepen en dan wordt het dringen geblazen voor de beste plaats. Als de slak snel genoeg is om zich terug te trekken in zijn huisje voordat de larve kan toeslaan, wil dat nog niet zeggen dat het gevaar geweken is. Geduldig wacht de larve urenlang voor het 'operculum' (= het plaatje waarmee de slak zijn huisje kan afsluiten), totdat de slak weer naar buiten durft te komen, waarna de glimwormen ongenadig kunnen toeslaan. Veel soorten leven in bossen, bosranden en dichte struiken. In Nederland komen enkele soorten voor, waarvan de kleine glimworm (*Lamprohiza splendidula*) en de gewone glimworm (*Lampyris noctiluca*) de bekendste soorten zijn. Na hun gedaanteverwisseling, zeg maar puberteit, zijn de glimwormen in het laatste stadium van hun bestaan gekomen en dan heten ze 'imago'. Het zijn dan volwassen mannetjes of vrouwtjes, die niets meer eten. Daar hebben ze hun buik vol van! In plaats van eetlust hebben ze nu behoefte om te paren.

De grootste vijand van de glimworm is, zoals bijna van alle dieren: de *homo sapiens*. Niet dat de mens ze verorbert, maar de lichtverontreiniging die wij veroorzaken is de grote boosdoener. Want de mannetjes, op zoek naar een partner, vliegen zich te pletter tegen onze lampen, in hun ogen een 'moordwijf'. En anders zitten er wel moorddadige spinnen, voor wie het lantaarnlicht zoveel is als tafeltje-dek-je. En de derde vijand is de vleermuis, die 's avonds en 's nachts jaagt op insecten. Het gaat dus niet goed met de glimworm, ook al waren ze vroeger plaatselijk vrij algemeen.

Voortplanting

Kort nadat de glimworm volwassen is geworden gaat deze dood. Zij eten dan namelijk niets meer en het lichtje kost veel energie. Maar eerst gaan ze rond de langste dag voor nakomelingen zorgen. Dat is namelijk hun levensdoel: paren en eieren leggen. Nou wou ik het over dat lichtje hebben, dat is er niet voor niets. Dat paren gebeurt 's nachts (zo romantisch). Het gaat erom elkaar te vinden. Met een eigen lichtje gaat het allemaal veel gemakkelijker. Daarom hebben de glimwormvrouwtjes een groenachtig lichtje ontwikkeld. Voor de mannetjes betekent dat letterlijk 'groen licht' om te paren. Deze ceremonie gaat als volgt: het vrouwtje gaat zo hoog mogelijk op een blad of stengel zitten. De mannetjes vliegen rond op jacht naar vrouwtjes. Die vrouwtjes zitten niet te niksen, zij zijn verantwoordelijk voor de verlichting. Dat lampje doen ze overigens niet aldoor aan, dat zou ze te veel worden. Als de mannetjes het licht zien, vliegen ze

meteen recht in de armen, eh sorry, naar het achterste van het vrouwtje, dat omhoog steekt. Het vrouwtje legt de eieren apart of paarsgewijs.

Tussen twee tot vier weken komt uit de eitjes de nieuwe generatie larven tevoorschijn. Na een periode van drie jaar en een aantal vervellingen wordt de glimwormlarve imago en begint het verhaal weer van voren af aan.

Bronvermelding

Toen mijn moeder de vuurvliegjes op onze oprit ontdekte, zijn we meteen gaan zoeken in encyclopedieën enz. Wat we zochten vonden we niet. Uiteindelijk hebben we via het IVN in Lochem informatie gekregen. Die komt uit een IVN basiscursus ongewervelde dieren van de IVN Rijk van Nijmegen Werkgroep Bijscholing, en is opgezet door nachtvlinderbioloog Wim van Wichem. De IVN is een landelijke organisatie, met een hoofdkantoor in Amsterdam en werkgroepen door het hele land. IVN staat voor vereniging voor natuur- en milieu-educatie.

Aebele Trijsburg

Advertenties

Te koop: **elektrisch orgel**. Merk Andante, met ritmebox. Gratis erbij: muziekstukken voor beginners. J. Reintjes, Vordensebinnenweg 2, tel. 0573 252514.

Te koop: **twee mountainbikes**, herenmodel. De een is nieuw (gewonnen tijdens het Medlers feest), de ander zelden gebruikt. Wie belangstelling heeft moet maar komen kijken. J. Reintjes, Vordensebinnenweg 2, tel. 0573 252514.

Te koop: **stripboeken Jan, Jans en de kinderen**, nrs. 1 tot en met 34. Zien er nog zeer goed uit (van schoonmoeder geweest). E. Beukema, Grensweg 1, tel. 0575 556583.

Te koop: **caravan**, merk Tabbert. Zo'n 22 jaar oud, maar ziet er nog keurig uit. Er is altijd goed voor gezorgd. J. Reintjes, Vordensebinnenweg 2, tel. 0573 252514.

Te koop: **voorzet-open haard**, alleen schoorsteen nodig. Ook willen we graag af van een **koelkast** en een **afzuigkap**. W. Beens, Galgengoorweg 15a, tel. 0575 556332.

Te koop gevraagd: **video recorder**, ongeacht welk merk. Gea van Dommelen, Wildenborchseweg 32, tel. 0575 556880

Verhuisd: in de loop van maand november verhuizen wij, **Jaap en Gerrie van Amstel**, van de Galgengoorweg 15 naar Vorden. Ons nieuwe adres wordt Pieter van Vollenhovenlaan 9, 7251 AP Vorden. Ons telefoonnummer blijft 0575 556638. Ook op ons nieuwe adres is iedereen welkom, koffie is zo gemaakt.

Even voorstellen

MIJN NIEUWE LEVEN IN DE WILDENBORCH

Een voorstelling over een Zambiaanse meisje die heet Daisy als enige Afrikaans Wildenborcher.

Ik ben Daisy Danbell Tembo geboren in Lusaka te Zambia. Hier begon dus het leven van dit meisje die snel tot een volwassen vrouw is gegroeid en met heel veel kanten van het leven gezien heeft en dat mede dankzij een nieuwe leven in zo'n klein land dat Nederland heet.

De dag van 16-05-98 ben ik tegen het lijf van een leuke jongen die Roy te Lindert heet gelopen en dat is allemaal in Lusaka- Zambia gebeurd waar Roy op dat moment was voor een avontuurlijk jongens reis. In de winter van 2000 was ik in de koude, kleine en ook rustgevende omgeving van de Wildenborch geland, omringd door veel koeien en veel land zoals iedereen hier dat vindt terwijl dat eigenlijk heel normaal is in mijn land. Maar goed, het is begrijpelijk voor zo'n landje als dit die vol bevolkt is. Het was zo mooi en grappig maar met veel trots om te merken en zelfs complimentjes kreeg over dat ik tegelijkertijd Hollands en het dialect kon spreken, begrijpen en af en toe een paar platte woordjes in een gesprek kon gooien en dat allemaal dankzij de leuke toneel spelen waar ik met Kiekies an, Kiekies an kennis gemaakt heb. Ik heb aan de belangrijkste gebeurtenis meegedaan; kleien, bloemschikken, klootschieten, het oranje feest en niet te vergeten de formele aspecten, de inburgeringscursus en op dit moment zit ik op Saxion Hogeschool Ijselland te Deventer derde jaars student in International Business & Management Studies, naar Hollands vertaald Bedrijfseconomie of Commerciële-economie.

Ajuus en de groet 'n tuus!
Daisy Danbell Tembo

Pluimvee - en Konijnenvereniging Vorden e.o.

Op 4, 5 en 6 november 2005 houdt PKV wederom haar clubtentoonstelling in de Kapel in de Wildenborch.

De voorbereidingen zijn in volle gang. De keurmeesters in totaal 7, zijn gecontracteerd en ook de nodige vergunningen zijn binnen. Het vraagprogramma met daarin o.a. de reglementen en het prijzenschema is verstuurd naar de leden van PKV.

Op donderdag voorafgaande aan de show worden de kooien opgebouwd en 's avonds worden de dieren in de kooien geplaatst. Vrijdag vindt de keuring plaats, dit is alleen toegankelijk voor helpers en keurmeesters. 's Avonds om 20.00 uur vindt de officiële opening plaats en worden de hoofdereprijzen uitgereikt. Daarna is de tentoonstelling geopend voor het publiek. Evenals andere jaren vindt op zaterdagmiddag de eindkeuring plaats van de wedstrijd Kind en Dier. Kinderen kunnen zich op geven om hier aan mee te doen met hun lievelingsdier. Enkele weken voor de tentoonstelling vindt er een bezoek aan huis plaats. Er wordt vooral gelet op huisvesting, omgang en verzorging. De dieren hoeven dus niet aan tentoonstellings-eisen te voldoen. Het gaat om dieren die ook bij onze vereniging voor komen.

Er zullen door de leden zo'n 300 dieren worden ingezonden, bestaande uit hoenders, dwerghoenders, konijnen, cavia's, sierduiven en misschien ook watervogels.

Er zal weer een grote verscheidenheid aanwezig zijn in grootte en kleuren. Menig bezoeker die niet zo bekend is met deze sportfokkerij staat versteld van de vele soorten en rassen die er zijn.

De vereniging bestaat 85 jaar en telt ongeveer 80 leden uit o.a. Vorden, Hengelo (Gld.), Warnsveld, Steenderen, Lochem en Laren. In de nieuwe gemeente Bronckhorst is PKV de enigste vereniging op dit gebied.

Veel van onze leden gaan naast de eigen clubshow ook naar regionale en landelijke shows in o.a. Zuid Laren en Utrecht. Menig ereprijs en zelfs kampioensprijsen zijn de afgelopen jaren door leden van PKV gewonnen.

Ik nodig u dan ook van harte uit om een bezoek te brengen en een kijkje te nemen op onze tentoonstelling. De toegang is gratis.

De openingstijden zijn:

Vrijdag 4 november van 20.00 uur tot 22.00 uur

Zaterdag 5 november van 10.00 uur tot 20.00 uur

Zondag 6 november van 10.00 uur tot 16.30 uur

Voor nadere informatie kunt u contact op nemen met
G. Lenselink, voorzitter PKV, telefoon 0575-662670.

Zaterdagavond 2 juli,

Toen Erik en ik vorig jaar trouwden, waren alleen de naaste familie en een paar vrienden er bij. Maar we hadden toen al wel plannen om een jaar later een feest te geven. De tweede reden om een feest te geven was dat onze koe Barbara 100.000 liter melk had gegeven. Voor mij was het de eerste keer

om op deze manier een feest te geven. De burens hadden een boog met roosjes gemaakt, en de tent en het achterhuis mooi versierd.

Er waren ongeveer 160 mensen uitgenodigd. De familie, vrienden, burens, buurt, collega's uit het ziekenhuis, oranjecommissie, fokveeclub, kapelcommissie en klootschietvereniging.

Ons feest begon om acht uur, het draaiorgel speelde een uur lang terwijl de gasten ons feliciteerden.

Het leek ons een leuk idee om er een frietkraam neer te zetten met alle snacks die je er normaal gesproken ook kunt krijgen. En ik moet zeggen dat er flink gebruik van is gemaakt.

Rond tien uur hebben we Barbara naar de wei gebracht en kon iedereen deze prachtige koe bewonderen en werd haar door Jan Lindenschot en Marinus Langwerden de krans omgehangen. De fokclub zong een lied, een medewerker van Delta hield een praatje en daarna ging het feest weer verder. En de twee accordeonspelers vrolijkten alles nog eens extra op.

Het weer viel gelukkig nog een beetje mee. Een heel klein beetje motregen, maar de temperatuur was aangenaam en de stemming zat er goed in.

Wij willen iedereen heel erg bedanken, want jullie hebben er ook voor gezorgd dat het een grandioos feest is geworden waar wij enorm van hebben genoten.

O ja, mocht er iemand zijn die na al deze maanden nog niet weet waar hij zijn fiets heeft gelaten? Hij staat bij ons!

"Buurt maken op het kasteel."

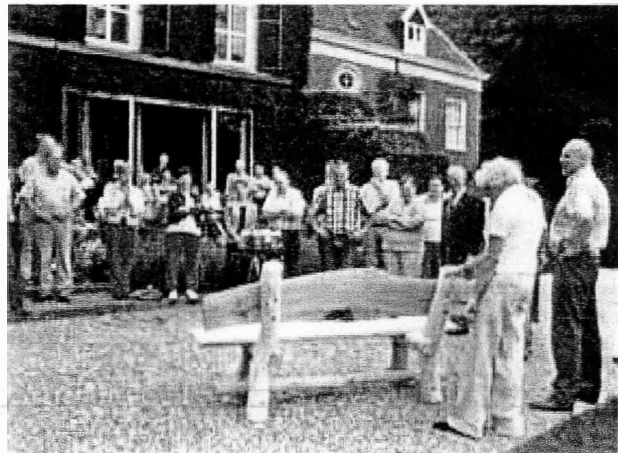
Het huis "de Wildenborch" was op een enkele kamer na naar wens verbouwd, Evert Kees en Jennine vonden dat nu de tijd rijp was om het vernieuwde kasteel aan de burens te laten zien.

2 juli j.l. rond half elf 's morgens werd de buurt verwacht. De meesten kwamen per fiets een enkeling met de benenwagen.

De koffie en het heerlijk uitzien, en na later bleek zeer smakelijke, gebak stonden klaar.

In de welkomstspraak vertelde Evert Kees over het waarom van hun verhuizing naar de Wildenborch. Inmiddels was ook meneer Staring beneden gekomen.

Nu was het woord aan Bertus Wiltink om namens de buurt de nieuwe bewoners welkom te heten en bood hen een prachtige tuinbank aan. Trots onthulde de maker (Herman Wezinkhof) het meubel. Het geschenk viel in goede aarde daar in de tuin voldoende plekjes zijn om zittend van het uitzicht of van het bestaan te genieten.

Gastvrij werden de gasten uitgenodigd de woning te bezichtigen, alle kamers stonden open ook de oude bibliotheek welke sinds kort weer betreden kon worden.

Onder het genot van een hapje en een drankje werd enthousiast van deze gelegenheid gebruik gemaakt.

Erik Ebbink

Agenda

Midwinterwandeling zondag 11 december, starten bij de Kapel tussen 12.00 en 14.00 uur

Nieuwjaarsreceptie woensdag 4 januari, 20.00 uur in de Kapel. Wat er precies gaat gebeuren weten we nog niet maar wel dat het erg gezellig zal worden. We nodigen u van harte uit uw buurtgenoten het allerbeste voor het nieuwe jaar te wensen.

De Kapelcommissie